

ΝΙΑΟΥΣΣΑ

Νιάουσσα, η πιο περίεργος πόλις της Μακεδονίας. Μάντσεστερ της Ελλάδος, ως πόλις βιομηχανική, όλο το Έτος και Νίκαια της Ελλάδος, για μία εβδομάδα, την εβδομάδα των Απόκρεω.

Τύπος γαμπρού, από τα χωριά της Νιάουσσας.

Όπως γιορτάζουν οι Νιαουσσαίοι τις αποκριές, ίσως να μη γιορτάζει κανένα άλλο μέρος στην Ελλάδα. Και γιατί, όμως, να μη γλεντούν και γιατί να μη γιορτάζουν;

Όπως γιορτάζουν οι Νιαουσσαίοι τις αποκριές, ίσως να μη γιορτάζει κανένα άλλο μέρος στην Ελλάδα. Και γιατί, όμως, να μη γλεντούν και γιατί να μη γιορτάζουν;

Κρασί άφθονο έχουν και καλό. Χρήματα έχουν. Η Νιάουσσα ίσως, είνε, από τις λίγες πόλεις της Ελλάδος, ή όποιες δέν πεινούν. Δουλεύουν όλοι, δουλεύουνε έδω, δουλεύουνε εκεί, δουλεύουνε στα εργοστάσια, κερδίζουνε από παντού. Κρασί, λοιπόν, είπαμε έχουν, χρήμα έχουν, κέφι έχουν, αγάπη άναμεταξύ τους έχουν. Περίεργη αγάπη, συναδελφούνη και ισότητα. Όλες τις άλλες ήμέρες της χρυνιας από μία φορά και έναν καιρό, ήσαν διηρημένοι εις «τζορμπατζήδες» και εις «πόπολο». Τις γιορτές όμως και ίδίως τις Απόκριες, επικρατούσε ισότης. Όλα τα σπίτια άνοιχτά.

Όλοι χειροπιασμένοι στους δρόμους, σέ γενικούς και άτελείωτους χορούς. Όλοι παρέα, μισκαρευμένοι κι' άμασκάρευτοι, πλούσιοι και φτωχοί, μεγάλοι και μικροί, εργοδόται και εργάτες, κλητήρες και εργοστασιάρχαι άλληλοσατυρίζονται, χωρίς παρεξηγήσεις και θυμούς.

***

Η πόλις αυτή, κλεισμένη μέσα στα βουνά της, και στους στενούς δρόμους της, διητήρησε, άθικτον σχεδόν την παλαιάν ζωήν της. Κάτι από την βυζαντινήν ζωήν, κάτι από την κυτόπιν άπλην και μοιρολατρικήν ζωήν της Τουρκοκρατίας. Περίεργους αντίθεσεις, θά συναντήση κανείς, στα σπίτια της, στους δρόμους, στις αυλές της. Κτιζει εργοστάσια, τό ένα άπάνω στο άλλο, μά διατηρεί και στα παληά και άρχοντικά της σπίτια, την «πύλην» τη Βυζαντινή. Κεντημένο και πλουμιστό, έξω από την πόρτα, του κάθε «οντά» κρέμεται ένα θαρύ ύφασμα, πλούσια στολισμένο με κεντήματα, που θυμίζει την «Ωραϊάν Πύλην» των ναών.

Παρά τις γυναίκες που φοροούν τα φέσια, ακόμα στα κεφάλια τους — και ή άρχοντικές οικογένειες της Νιαούσης, τα διατηρούνε πιο πολύ — με τις πλούσιες φοούντες τις χρυσές, βλέπεις και τα «σκί» των όρειβατών.

Ο Νιαουσσαίος τροποποίησε τό σαγιακένιο τό «σαλθάρι» του εις πανταλόνι γκόλφ, μά χωρίς ν' αλλάξει τό μάλλινο χονδρό και ντόπιο ύφασμά του. Ντύνει όμως όλην την Ελλάδα, με κασμήρια και τσόχες, τοπικής παραγωγής, που τόσο μοιάζουν με τα ζένα.

Κάνει ταξίδια στην Ευρώπη, μά όταν ξανάρθη στο σπίτι του, θά κοιμηθί, κατάχαμα, κοντά στο παραγώνι, της χειμωνιάτικης της κάμαρας, όπως κοιμόταν, αναπαυτικά και ξεγνοιαστα, ό παππούς του και ό προπαππούς του.

Ο Νιαουσσαίος είνε Ευρωπαίος, έξω από τη Νιάουσσα, αλλά πιο Νιαουσσαίος, Νιαουσσαίος δυο φορές, όταν γυρίση στο χωριό του.

Μάγια χύνει άπάνω του, θαρρείς, τό χιονισμένο Βέρμιο, που υπέρκειται της πόλεως;

Μάγια τον ποτίζει ή Άράπισσα, τό θυμωμένο τό ποτάμι, που περιναί αφρισμένο, μέσα από την πόλι της Νιαούσης και πηδάει, σαν κοπάδι από μανιασμένα άλογα λευκά, τις κατηφοριές της πόλεως, και δίνει δύναμι και κίνησι στα εργοστάσια και γίνεται χρυσάφι στα χωράφια; Ποιός τό ξέρει!...

Άλλά μέσα σέ μία τέτοια πόλι, και από μέσα από μία τέτοια ζωή, πως να μη θγούνε τύποι; Όλοι μαζί και κάθε ένας χωριστά. Κι' όλοι τύποι διαλεχτοί. Κι' όλοι τύποι μάλιστα πρωτότυποι. Μά όλοι τους, ένας προς ένα, τύποι.

***

Μία ήμέρα, που θρισκόμουν, με φίλον εργοστασιάρχη Νιαουσσαίον, στον περίβολο ενός σχολείου, είδα ένα ωραϊον και μεγάλον και καλοφκιασμένον πύργον ώρολογίου. Όλο πέτρα τετράγωνη, και πέτρα δουλευμένη. Και στη μέση μία μαρμάρινη έπιγραφή σπασμένη.

Κυττάζοντας την έπιγραφή, δυο πράγματα σκεφτόμουν: Πρώτον τό είδος της έπιγραφής:

«Πρωτοβουλία Έπαμ. Γκαρνέτου.

Συνδρομή ευσεβών ανθρώπων».

Νά που διακηρύσσεται, είπα μέσα μου, τό πνεύμα, ή ιδέα, ή σύλληψις, ή πρωτοβουλία και τό χρήμα άποσιωπάται, σβύνεται και περνάει άνώδυμο.

«Συνδρομή ευσεβών κ. λ. π.»

«Συνδραμόντες ευσεβείς...»

Τίποτε άλλο!

Και δεύτερον, τόσο θρυμματισμένη, γιατί την ένετείχισαν την πλάκα εκεί άπάνω;

Γιατί δέν φτιάναν άλλη;

Η αν ήτανε γερή, πως έσπασε κατόπιν, χωμένη μέσα στις πέτρες τις τετράγωνες και προφυλαγμένη από τα λιθαρένια άγκωνάρια;

Άλλά ό φίλος, με τον όποιον ήμουνα μαζί, μου διηγήθηκε μία ιστορία, που δείχνει όλην την ζωή της Νιαούσσας και την ξεχωριστή μανταλιτέ, των κατοίκων της πόλεως αυτής.

***

Ο Έπαμ. Γκαρνέτος, είνε ένας μακεδονομάχος παλαιός.

Άμα τελείωσεν ό μακεδονικός άγών και ό Γκαρνέτος απέθεσε τό ντουφέκι του σπιτιού του τη γωνιά και ζούσε πειά έλεύθερος και ήσυχος, στη Νιάουσσα, ήσθάνθη, μετά τις πολεμικές και άλλες τρικυμίες, στην ψυχή του. Τρικυμίες της ειρήνης, τρικυμίες της νεότητος. Αγάπησε μία δασκάλα, από τό Σουφλί της Θράκης, που ή κοινότης και ή Δημογεροντία της Νιαούσης, είχαν τοποθετήσει, στο σχολείο εκείνο, στον περίβολο του όποιου, όρθούται σήμερα μέγας και περήφανος, του ώρολογίου ό πύργος.

Ο Γκαρνέτος, για να την βλέπη και για να τη χαιρεται, όλο και έσύχναζε εκεί γύρω στο σχολείο, και όλο και περνοδιάβαινε από την αυλή. Άλλά ή κοινότητα της Νιαούσης, είνε τόσο μικρή, όσο και αυστηρά και ακόμα πιο πολύ, τα παληά εκείνα χρόνια. Και τα συχνοπεράσματα του Γκαρνέτου, από τό σχολειό και τα «σταλισμάτα» του, στον αυλόγυρο, παρεξηγήθηκαν πολύ.

Έπενέθη και ή Δημογεροντία.

— Παμεινώντα, είνε πράγματα ντροπής αυτά! του είπανε.

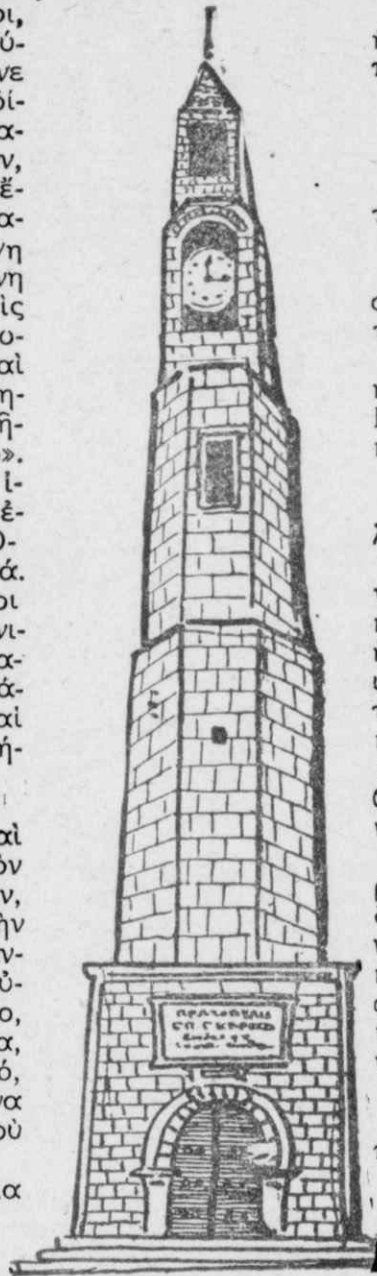
Έτσι, δέν μπορούσε, θεβαίως ό Γκαρνέτος να συχνοπερνά άπ' εκεί — ούτε ό δρόμος, ούτε ή δουλειά του ήτανε — ούτε και να μπαίνη στον

διπλανόν, της Μεταμορφώσεως ναόν και ν' ανάθη κηριά όλη την ήμέρα, αλλά δέν μπορούσε και να μην συχνοπερνά. Και στη σχετική παρατήρησιν της Δημογεροντίας, έλυσε νιαουσσαίωτικά τό ζήτημα:

— Σκέπτομαι να χτίσω, είπε, έδω πέρα, έναν πύργο μεγάλου ώρολογίου με καμπάνα για να σημάινη τις ώρες και ν' άκούη όλη ή Νιάουσσα.

Και τό είπε και τό έκαμε.

Πεντάρα αυτός δέν είχε. Μία άποθήκη καρβούνων είχε στον σιδηροδρομικό σταθμό, και του την κάψανε οι Τούρκοι. Τό έργον ήθελε

Ο Πύργος του Έρωτος στη Νιάουσσα.

Νιαουσσαίος

πολλά λεπτά. Ἄλλὰ ὁ παλαιὸς ὁ μακεδονομάχος, ἤξερε νὰ ἐφορμᾷ, κατὰ παντὸς ἐχθροῦ καὶ νὰ νικᾷ. Καὶ ἐχθρὸς, στὴν περίστασι αὐτή, ἦτανε τὸ χρῆμα.

Ἄλλὰ ὅπως μὲ τοὺς παλαιούς Βουλγάρους, ἔτσι καὶ μὲ τὸν παντοδύναμον «παρᾶ», πολέμησε καὶ νίκησε. Ἀπὸ ἐδῶ τὰ εἶχε, ἀπὸ ἐκεῖ τὰ εἶχε, κατάφερε ντόπιους ἀρκετούς, κατάφερε καὶ ξενιτευμένους Νιαουσσαίους, κατάφερε καὶ μερικοὺς ποὺ ἦσαν στὴν Ἀμερικὴ καὶ εἶχανε δολλάρια, καὶ τοὺ δῶσαν τὸ ποσόν.

Ἐλεύθερος τώρα ὁ Γκαρνέτος, μποροῦσε νὰ ὀλημερίζη, νὰ νυχτῶν, νὰ ξενυχτᾷ καὶ νὰ ξημερώνη, στοῦ σχολείου τὸν περίβολο. Ὁ πύργος, πειὰ, ποὺ ἦταν μιὰ ἐπίδειξις, πέτρινη, δυνατὴ, ἀτράνταχτη τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του καὶ τοῦ μεγάλου του ἔρωτος, ὑψοῦτο ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἄλλὰ ἡ δασκάλα, ἡ Σουφλιώτισσα, παρ' ὅλα τούτα τὰ «μνημεῖα» καὶ τὰ δείγματα τοῦ μεγαλείου καὶ τῶν θαυμάτων τῆς ἀγάπης, οὔτε συμπάθειαν ἠσθάνθη, οὔτε ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Ἄγνωστον γιὰτί. Ὁ Γκαρνέτος ἦταν νέος καὶ καλός. Τότε τὸ λοιπὸν γιὰτί; Τὴν τρώμαξε τὸ ζωηρόν τοῦ χαρακτήρος του, τὸ παράφορο καὶ τὸ ἀσυγκράτητο τοῦ παλαίου πολεμιστοῦ;

Ποιὸς ξέρει;...

Ὁ Γκαρνέτος, γιὰ νὰ δείξη καὶ παγιώσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεώς του, ἐνετείχισε τὴν πλάκα ἐκείνη, ἡ ὁποία, μὲ τὸ πέτρινο στόμα τῶν γραμμάτων της, φωνάζει καὶ θὰ φωνάζη, στοὺς Νιαουσσαίους, τὴν ρωμαντικὴ πρωτοβουλία τοῦ Γκαρνέτου καὶ συγχρόνως τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀδιάσειστον τοῦ ὠραίου ἔρωτός του.

«Πρωτοβουλία Ἐλαμ. Γκαρνέτου...»

Ἄλλὰ ἡ Σουφλιώτισσα δὲν συγκινήθηκε μ' αὐτά.

Καὶ μόλις ὁ πύργος ἐτελείωσε καὶ ἐτοποθετήθη τὸ ρολόγι, ἀπάνω ψηλά στὴν κορυφή, καὶ ἄρχισαν ἡ καμπάνες νὰ χτυποῦν, καὶ νὰ φωνάζουν, σ' ὅλη τὴν πόλιν, μὲ τὰ χάλκινά τους στόματα τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως τὰ ἐπινίκεια, ἐνὸς ἀπλοῦ ἀνδρώπου καὶ ἀκουγόταν ἡ βουὴ κάτω ὡς τὸν Κοπανᾶ κι' ἀπάνω ὡς τοῦ Βερμίου τὶς πλαγιές καὶ ἐτύπησε ὅλη ἡ Νιαούσσα καὶ πῆγε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔργον, καὶ νὰ θαυμάσῃ, ἕνας μονάχα ἔμεινε κουφός.

Ἡ Σουφλιώτισσα δασκάλα...

Ἐζήτησε ἀπὸ τὴν κοινότητα νὰ φύγῃ, καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Σουφλί, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν οἱ ἡχηροὶ καὶ δυνατοὶ ἦχοι τῶν κωδῶνων τοῦ ὀρολογίου, ποὺ χτυποῦσαν τὶς ἀπέραντες τὶς ὄρες καὶ τὰ ἀτελείωτα τὰ τέταρτα τοῦ πάθους ἐνὸς ἐρωτευμένου, τὶς ὄρες καὶ τὰ τέταρτα τῆς ἀναμονῆς, ποὺ τὰ ἀκομπανιάριζε μὲ τοὺς χτύπους τῆς πληγωμένης του καρδιάς...

Ἡ δασκάλα οὔτε ξαναγύρισε.

Οἱ χτύποι τῆς καμπάνας δὲν φθάνουνε ὡς τὸ Σουφλί...

***

Ἄλλὰ ἂν ἡ δασκάλα δὲν ἄκουσε τοὺς ἦχους καὶ τὰ σήμαντρα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ, τ' ἀκούσανε οἱ «εὐσεβεῖς», ποὺ δῶσανε τὸν ὀβολό τους, γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά.

Στὸ σημεῖον μάλιστα αὐτό, ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τοῦ ὀρολογιοῦ, ἔφθασεν ἕως τὴν Ἀμερικὴν. Καὶ ἦρθαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα διαμαρτυρίες.

—Γιατί ὁ Γκαρνέτος, ποὺ δὲν ἔδωσε οὔτε πεντάρα, γιὰ τὸν πύργο καὶ γιὰ τὸ ρολόγι, νὰ θάλῃ μόνον τ' ὄνομά του, στὴν ἐντειχισθεῖσαν πλάκα καὶ νὰ μὴ θάλῃ ὅλων τῶν δωρητῶν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπίθετα;

«Δικαίωμα ὁ ἔρωτος» λέγει κάποιος σοφός. Ἄλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὶς θεωρίες δὲν τὰ γνωρίζουν στὴν Ἀμερικὴ.

Καὶ ἕνα πρωί, οἱ ἐν Νιαούσῃ «εὐσεβεῖς», ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ τοιούτων, ἐπῆραν τὰ κουμπούρια τους, ἐπῆγαν στοῦ σχολείου τὴν αὐλή, καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν τὴν πλάκα, ποὺ ἦταν ἐντειχισμένη στὸ ρολόγι καὶ τὴν κάμαν θρίμματα.

Ἀπὸ τότε ἔσπασε ἡ πλάκα καὶ ἔμεινε ἔτσι, χαίνουσα πληγὴ στοῦ ρολογιοῦ τὸ στήθος γιὰ νὰ συμβολίζῃ ἴσως τὴν ἄλλη τὴν πληγὴ, ποὺ ἔμεινε κι' ἐκείνη ἀνοιχτὴ καὶ αἱμάσσουσα μέσα στὴν καρδιά τοῦ σχόντος τὴν «πρωτοβουλίαν» Νιαουσσαίου.

Μὰ παρ' ὅλα τὰ σπασίματα τῶν πιστολιῶν, τὸ ὄνομα τοῦ Γκαρνέτου, μαζὺ μὲ τὴν πρωτοβουλία του φιγουράρει καὶ θὰ φιγουράρῃ στοὺς αἰῶνας, ἐφόσον ὁ πύργος θὰ στέκεται ἐκεῖ καμωρωτός.

***

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, τῶν εὐσεβῶν τὸ σύνολον ἐνετείχισεν ἀπάνω ὑψηλά μιὰ ἄλλη πλάκα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν δω-

ρητῶν.

«Δαπάνη τῶν ἐν Βοστώνῃ καὶ Νιαούσῃ... Νιαουσσαίων κλπ.»

Καὶ ἀπὸ κάτω τὰ ὀνόματα. Μὰ εἶνε τόσο ὑψηλά, καὶ τόσο τὰ γράμματα μικρά, ποὺ κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὰ διαβάσῃ.

Ἔργον ἐπιδείξεως ἀπλοῦν.

Ἐνῶ ἡ ἄλλη πλάκα μὲ τὰ πολὺ μεγάλα γράμματα, εἶνε ἔργον μιᾶς δυνάμεως ποὺ συνταράσσει τοὺς ἀνθρώπους. Τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Ἐρωτος!...

***

Καὶ ὁ Γκαρνέτος;

Ὁ Γκαρνέτος τώρα εἶνε πρόεδρος τῶν μακεδονομάχων τῆς Νιαούσσης.

Οἱ παλαιοὶ συμπολεμισταὶ του, τοῦ ἀναγνώρισαν τὴν τιμὴν αὐτὴν.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κοινωνία τῆς Νιαούσσης, τοῦ ἀπένευσε μιὰ ἄλλη τιμὴ, ἐπίσης σπουδαία καὶ ἀξία λόγου.

Κάθε βράδυ τῆς Τυρινῆς Ἀποκρηᾶς, οἱ μασκαράδες τῆς Νιαούσσης «Μπούλες», «Γιαννίτσαροι» καὶ «Μάσκαρες» — καὶ εἶνε ἑκατοντάδες οἱ μεταμφιεσμένοι καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις τῆς κοινωνίας — μαζεύονται χωρὶς κανεὶς νὰ λείπῃ, σὲ μιὰ τοποθεσία, τὸ «Καμένο», γιὰ νὰ χορέψουνε ὅλοι μαζὺ, τὸν τελευταῖο, τῆς χρονιάς, ἀποκρηᾶτικο χορὸ.

Ἐκεῖ πιάνονται χέρι μὲ χέρι, ὅλοι, σὲ μιὰ ἀτελείωτη γραμμὴ. Εἶνε ὁ τελευταῖος, εἶπαμε, αὐτὸς τῆς Ἀποκρηᾶς χορὸς, γιὰτί ἔπειτα θὰ σκορπισθοῦν γιὰ νὰ γλεντήσουνε στὰ σπίτια τους, ἢ θὰ ἐπισκεφθοῦνε φιλικὰ σπίτια καὶ συγγενικά, νὰ τραγουδήσουν καὶ νὰ εὐχηθοῦνε. Ὅλα τὰ σπίτια, τῆ βραδυὰ ἐκείνη, εἶνε ἀνοικτά.

Γιὰ τοῦτο, τὸ λοιπὸν, θὰ πιαστοῦνε ὅλοι στὴ γραμμὴ, γέροντες καὶ νέοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, στὸν τελευταῖον καὶ ἀποχαιρετιστήριον τῆς Ἀποκρηᾶς χορὸν. Ἐ, λοιπὸν, τὸν γενικὸν αὐτὸν χορὸν, τὸν ἐπίσημον, τρόπον τινά, ὑπαίθριον αὐτὸν χορὸν, κατὰ παραχώρησιν κοινήν, θὰ τὸν σύρῃ πρῶτος, ὁ Γκαρνέτος, πάντοτε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Νιαουστινὴ ἀρχόντισσα μὲ τὴν γιορτινὴ στολή της.

Θεμιστοκλῆν Ρ. — Ἡ πάθησίς σας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίξῃ διότι τὰ ἀρτηριακὰ φυσημάτα ὀφείλονται ἐνίοτε εἰς τὴν ἀναιμίαν, χλωρῶσιν καὶ καχεξίαν οὐχὶ δὲ εἰς ἀλλοιώσεις τῶν ἀγγείων. Συσιστῶ τόνωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ παρακολούθησιν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ σας.

Λιπὸ ψυχρον. — Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὰ οὔρα εἶνε πάντοτε ἀλκαλικά, ὅταν αἰ παθήσεις ὀφείλονται εἰς τὴν κύστιν, σπανίως δὲ ὅταν αἰ παθήσεις ὀφείλονται εἰς τοὺς νεφρούς. Ἡ οὔροτροπὴ καθὼς καὶ τὸ Helmithol ἐνδείκνυται.

Νεαρὰν μητέρα. — Σινηθὼς ἡ πρασίνη χροιά στὴν βρεφικὴν ἡλικίαν ὀφείλεται εἰς μολύνσεις τοῦ ἐντέρου ὑπὸ τινος χρωστικοῦ βακτηριδίου εἰς τὴν χρωστικὴν τοῦ ὀποίου ὀφείλεται τὸ πράσινον

χρῶμα τῶν κενώσεων. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν παιδίατρόν σας συμβουλὰς. Φάρμακα κατὰ τῆς πρασίνης διαρροίας τῶν νεογνῶν εἶνε τὰ ἀντισηπτικά τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ἰδίως τὸ γολακτικὸν ὀξύ, τὸ Λακτεὸλ, ἡ βενζοϊκὴ ναφθόλη β' καὶ ἄλλα.

Σπυρ. Πετρ. — Πρωτίστως νὰ γίνῃ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τοῦ ὕγρου κατὰ Gram διὰ Neisser. Καὶ ἂν εἶνε ἀρνητικὸν τότε τονώσατε τὸν ὀργανισμόν σας μὲ ἐνέσεις Cacodylate de soude des 0,10 καὶ Glycérophosphate de soude des 0,20, συγχρόνως καὶ τὰς δύο. Ἄν δὲ εἶνε θετικὸν τότε καταφύγετε εἰς οὔρολογον εἰδικὸν πρὸς τελείαν θεραπείαν τῆς ὑποτροπιασάσης, πιθανῶς, νόσου σας.

SOS Πύργον. — Ἐπαλείψετε μὲ ὄξος, ἢ μὲ ἀλοιφήν τοῦ ὀδραργύρου καὶ κατόπιν σαπωνοῦχον λουτρόν, μὲ προσοχὴν, διότι πολλάκις ἐπακολουθεῖ δερματίτις.

B. I. B. I. — Αἱ ἐξάψεις αὗται ὀφείλονται εἰς νευρικὴν αἰτίαν. εἶνε σύνηθες εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Μεταχειρισθῆτε τὸ βρωμοῦχον νάτριον, τὴν Βαλεριάνα καὶ τὸ θέρος θαλάσσια ψυχρὰ λουτρά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.